

DOORGESCHOTEN

Eerder verschenen in de serie Bureau Bermhoven:

Zwijgplicht

Deadline

Gesloten deuren

Die ene nacht

Vals spel

Verloren tijd

Doorgeschoten

Copyright © 2024 Marco Knauff

www.marcoknauff.nl

Uitgeverij Pageturner in samenwerking met Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Omslagontwerp & vormgeving: Ontwerp van de Buren

www.vandeburen.nl

Spannende boeken

Nur 301

ISBN 978-94-6328-570-4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle karakters en verhaallijnen in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen of situaties berust op louter toeval.

Marco Knauff

Doorgeschoten

DEEL 7 VAN DE SERIE
BUREAU BERMHOVEN

I

Donderdagavond

Eindelijk had Marieke de Zwart het kapotte lichtsnoer losgemaakt. Ze zuchtte en haalde de lampjes voorzichtig uit de kerstboom. Zorgvuldig vermeed ze de aanraking met haar favoriete kerstbal: een kaketoewaarvan de kleuren inmiddels flets waren, met een lange zilverkleurige staart, rustend op een roestige knijper. Marieke koesterde dit cadeautje van haar oma.

Ruim twee weken geleden had ze de verlichting beter moeten controleren. De reservelampjes van de kapotte set waren op en ze haalde een nieuw snoer uit de verpakking. Ze verwijderde een paar kerstballen uit de boom, bracht de nieuwe lampjes aan en drapeerde de zilveren slinger weer over de takken. Als laatste hing ze een paar kerstballen terug.

Marieke nam een paar meter afstand en bekeek het resultaat. Haar bijna twee meter hoge kerstboom, vlak voor de boekenkast, straalde haar tegemoet, een symfonie van zilver, rood en donkergroen, vol lichtjes, schitteringen en reflecties. Met haar smartphone maakte ze een foto van de kleurrijke kunstboom en stuurde hem door naar haar collega Robin Groeneveld.

Nog geen halve minuut later kreeg ze antwoord: *Ik wist niet dat je zo van kitsch houdt.*

Ze stuurde hem een smiley terug. Nogmaals bekeek ze de boom. Kitsch? Jazeker, maar dat hoorde toch bij deze tijd van het jaar? Gordijnen gesloten, haar parkieten op stok, verlichting gedempt, led-kaarsen aan, verlichte kleine sneeuwpoppen op tafel en naast de televisie. De radio stond afgesteld op Sky Christmas, de sfeer bracht haar in een dromerige stemming.

Tevreden ging ze op de bank zitten. Totdat Rush haar vredige

wereld binnendrong. Vanaf de salontafel klonk haar *Spirit of Radio*-ringtone.

Dat was ongetwijfeld Robin met een volgende opmerking over haar kerstboom.

Maar het bleek het bureau te zijn. Het was donderdagavond, drie voor half tien. Zondag zou het Kerstmis zijn. In de Anthony Fokkerstraat was een dode man gevonden.

Van afstand zag Marieke de blauwe knipperlichten weerkaatsen op de muren van de nieuwbouwwijk. Het slachtoffer was aangetroffen op de straat die langs de huizenblokken liep, van de snelweg gescheiden door manshoge struiken.

In de duisternis zag ze sterke lampen en de door forensische opsporing opgetrokken witte tent. Het tijdelijke bouwsel hield het slachtoffer voor omstanders uit het zicht. Marieke verwonderde zich erover hoe snel haar collega's hun opbouwende werk hadden gedaan. In witte pakken liepen experts van forensische opsporing naar binnen, terwijl agenten een paar verbijsterde buurtbewoners achter de linten dirigeerden. Marieke stond ervan te kijken dat de moord zo weinig mensen had gealarmeerd. Kwam het omdat vrijwel iedereen rond de komende feestdagen in een cocon leefde? Het scheelde ook dat het koud was en miezerde.

Robin kwam als eerste naar haar toe. Zijn gezicht stond strak, zijn krullen zaten perfect en ze rook een flard aftershave. "Het slachtoffer is Fons de Wissel," zei hij. "Fons is zojuist door een gechoqueerde buurtbewoonster geïdentificeerd. Zij heeft 112 gebeld."

Ze liepen naar de tent. "Woonde hij vlakbij?"

Robin kauwde op een dropje en maakte een hoofdbeweging naar de straat om de hoek. "Halverwege de Fokkerstraat op nummer 30."

"Familie?"

"Volgens de dame die hem vond heeft Fons een vrouw, Sandra, en een zoontje. Jacqueline en Ayhan zijn al bij haar."

Politiearts Dieter Pluim kwam de tent uit. Zijn kale schedel glansde

en er stak een sigaret achter zijn linkeroor. “Het slachtoffer is in zijn achterhoofd geschoten en was op slag dood,” was zijn voorlopige conclusie.

“Hoe laat ongeveer?” vroeg Marieke.

Dieter gluurde op zijn horloge. “Het is nu zes over half tien. Fons is rond kwart over negen vermoord.”

Hij knikte hen toe, wilde doorlopen, maar bleef staan. “Het is geen prettige aanblik,” waarschuwde hij.

Marieke ging als eerste de tent binnen. De politiefotograaf was nog niet klaar met zijn werk, een ander nam sporen op van Fons’ lichaam. Beschenen door diverse lampen lag hij voorover op straat, een lange, slanke man in een donkere winterjas, met zijn gezicht van hen afgewend. Marieke liep om hem heen. Kale schedel, net als Dieter, maar wel een baardje. Zijn ogen waren gesloten en zijn handen lagen aan weerszijden van zijn hoofd, met aan de linkerkant de vingers gespreid. Alsof hij met deze hand zijn val had willen opvangen. Wat Marieke deed rillen was de aanwezigheid van een hondenriem in zijn andere hand. Zijn dode vingers omklemden het handvat nog steeds, de riem lag als een kronkelend koord naast hem en eindigde in een lege kleine lus.

Onderaan zijn achterhoofd, net boven zijn nek zat een gapend bloederig gat waar de kogel was ingeslagen. De stenen onder hem waren bezaaid met bloedvlekken. Naast Marieke wendde Robin zijn blik af. Marieke slikte. De aanblik van een dode wende nooit. Deze man was inderdaad van achteren neergeschoten. Iemand had hem gevolgd, de dode had waarschijnlijk niets vermoed.

“Wat heeft er aan de riem gezeten?” fluisterde Marieke voor zich uit. “Een chihuahua?”

“Een fret,” antwoordde de fotograaf. “Het beestje is veiliggesteld in het politiebusje.”

Fons was vermoord terwijl hij zijn huisdier uitliet.

Er klonk een kermend geluid, buiten ontstond consternatie en Marieke en Robin verlieten de tent. Ayhan en Jacqueline keerden terug

met tussen hen in een slanke, hysterische vrouw met lange blonde krullen tot over haar schouders. Ze droeg geen jas en in haar ogen zag Marieke verbijstering, doodsangst, wanhoop. Ze staaarde naar de tent en bevroor. Iemand riep: “Sandra!”

“Dit is Fons’ vrouw, wat doet ze hier?” vroeg Marieke zich af.

Ayhan hoorde het en voegde zich bij hen. “Ze kan niet geloven dat Fons daar ligt,” zei hij. “Toen wij aanbelden was ze net bezig hem te bellen, ze vond al dat hij lang wegbleef. De burens passen op hun vierjarige zoontje Stefan.”

Het lukte de agenten niet om Sandra te kalmeren. Ze durfde nauwelijks te kijken, bevreesd voor wat ze zou zien. Het moest een vergissing zijn. Wie daar ook lag, het was niet haar Fons. Het kon eenvoudigweg niet. Marieke begreep het allesbepalende, ijzingwekkende moment waarmee Sandra werd geconfronteerd. Ze stapte naar voren en praatte op de weduwe in. Sandra wilde de agenten niet geloven. Fons was niet alleen haar lieve man, maar ook een supervader voor Stefan. Het kon niet waar zijn.

Ze dreigde te hyperventileren, en Marieke kreeg hulp van Jacqueline. Ze ondersteunden Sandra en zeiden dat ze haar beter konden terugbrengen naar huis. Maar ze wilde doorlopen, hoe vreselijk de confrontatie ook zou zijn. Marieke waarschuwde haar, het beeld van haar dode man zou ze nooit meer kwijtraken. Sandra twijfelde, maar besloot door te zetten. Geflankeerd door Marieke en Jacqueline liep ze de tent in.

En bleef stokstijf staan. Haar wanhoopskreet galmde door de wijk.

Drie kwartier later zat een groot deel van het Bermhovens politiekorps in een hoefijzeropstelling in de briefingruimte op het bureau aan de Patrijsslaan.

Teamchef Ben van Geln ijsbeerde voor het digibord, streek door zijn grijze stekels en zijn blauwe ogen gingen alle aanwezigen af, voordat hij het woord gaf aan Erik Hofman. De analist had op het bord een profiel gemaakt van het slachtoffer.

“Fons de Wissel, vierendertig jaar,” zei Erik en hij wees op een recente foto met schaduwbaardje. Fons had een vriendelijke, jongensachtige uitstraling. Het contrast met zijn verminkte achterhoofd op de foto ernaast kon niet groter zijn.

“Zzp’er, had zijn eigen ICT-bedrijfje: *Compu Hero*.” Erik wees op het logo van de eenmanszaak, een gestileerde monitor met een smile op het scherm. “Sportieve man, hield van fietsen en oefende regelmatig op de hometrainer.” Vijf jaar geleden was hij getrouwd met Sandra Hoogendijck, ze woonden bijna een jaar in de Anthony Fokkerstraat.

De analist liet een plattegrond op het digibord verschijnen, waarop de plaats delict met rood was aangegeven. De Vliegenierswijk was in recordtempo uit de grond gestampt en grensde aan de westkant aan de Bloemenbuurt en aan de noordoostkant aan het veld met tiny houses, waar Marieke en Robin afgelopen zomer een verdachte hadden ondervraagd. Ten zuiden ervan lag de deftige Componistenbuurt.

Van Geln nam de leiding van de analist over. “Het lijkt niet om een beroving te gaan, maar mogelijk om een afrekening omdat Fons niet alleen zijn telefoon, maar ook zijn portemonnee bij zich had.” Het buurtonderzoek was nog aan de gang, maar tot dusver leek niemand een schot te hebben gehoord.

“Mensen cocoonen rond deze tijd van het jaar,” verzuchtte de chef.

“De huizen gaan dicht, de sfeer heerst binnen rondom de kerstboom.” Uit het buurtonderzoek had Van Gelen al meegekregen dat er afgelopen week diverse keren vuurwerkoverlast was op de grens tussen hun wijk en de Bloemenbuurt. “Dus als er een knal klonk werd er gedacht aan rotjes,” zei hij. Van Gelen sprak over de optie van een geluiddemper. In dat geval had waarschijnlijk niemand wat gehoord.

De buurtbewoners hadden zonder uitzondering verbijsterd gereageerd op de brute moord. “Mijn eerste indruk is dat Fons gezien werd als een vriendelijke, rustige en hardwerkende burger.” Hij slikte. “De manier waarop de ICT-specialist om het leven is gebracht duidt op een genadeloze dader. We moeten de mogelijkheid onderzoeken of Fons werd opgewacht.”

“Hij liep een rondje met zijn fret,” zei Marieke. “Als hij elke dag dezelfde route volgde, zou er een patroon kunnen zijn. De fret heet Winston. Fons was een groot bewonderaar van Churchill.”

Ze zocht oogcontact met Robin naast haar. Hij fronste en vroeg zich af hoe iemand van in de dertig aan zo’n bijzondere fascinatie voor de legendarische Brit kwam.

Van Gelen ging door over Winston. “Het gestreste beestje is door de FO onderzocht en voorlopig teruggegeven aan Sandra. Zij zit er volledig doorheen. Haar man is volkomen onverwachts doodgeschoten, zijn fret is er nog.”

“Na identificatie van haar man was ze niet meer aanspreekbaar,” merkte Robin op.

“Haar ouders wonen in Wezelheide en zijn inmiddels bij haar. Fons’ vader is eveneens ingelicht en komt morgenochtend vanaf Texel naar Bermhoven.”

Even sloot Marieke haar ogen. Fons had gewoon zijn fret uitgelaten. Hoe vaak had hij dit al gedaan? Op deze druilerige donderdagavond kwam hij niet meer terug. Bruut op straat vermoord, op een steenworp afstand van zijn huis. Voor Sandra en kleine Stefan viel zo iets niet te bevatten.

Gezien Sandra's emotionele toestand werd familierechercheur Dennis Verwoerd ingeschakeld om haar bij te staan. Sandra's ouders zouden haar vannacht opvangen, en Fons' broer Thomas zou morgen komen.

"Zijn werklaptop en huiscomputer zijn veiliggesteld, daar gaat Matty mee aan de slag," zei Van Gelen. Hij knikte naar de digitale expert voordat zijn blik Sanders zocht. De financieel specialist zou de boekhouding van de familie onder de loep nemen. Rinia Bouwmeester was al begonnen met de sociale media van Fons en Sandra te bestuderen. "Er is via onze Facebookpagina een getuigenoproep gedaan," zei Van Gelen. "Met tot dusver als enige resultaat medeleven en afschuw. Helaas nog geen bruikbare tips."

Uiteraard hadden alle omwonenden een sms van de politie ontvangen. "Hopelijk krijgen we daar reacties op." Hij richtte zich tot Marieke en Robin. "Sandra is weliswaar niet aanspreekbaar, maar hopelijk haar ouders wel, of in elk geval een van hen. Zij kennen hun dochter en schoonzoon goed." Hij vervolgde dat het privéleven van Fons en Sandra daarna aan de beurt was, en uiteraard zijn klantenkring.

Nu de taken waren verdeeld, was de briefing afgelopen. Van Gelen had alleen nog geen naam voor zijn kerstteam en richtte zich tot Marieke. "We kiezen altijd eilandennamen. Waar ben jij vorige maand ook al weer met je zus geweest?"

"Sal, een van de Kaapverdische eilanden."

"Dan zijn wij nu Team Sal. We moeten deze laffe moord zo snel mogelijk oplossen," zei hij grimmig. Terwijl iedereen opstond vroeg hij kort de aandacht. Van Gelen beseft heel goed dat hij, met de kerstdagen in aantocht, extra inspanningen van zijn team eiste. Het eind van het jaar naderde, het was een periode vol reflectie en melancholie, samen zijn met vrienden of familie. Maar deze misdaad moest snel worden opgelost. De eerste vierentwintig uur waren cruciaal. Misschien moesten kerstafspraken afgezegd worden, en inkopen op een ander tijdstip plaatsvinden dan gepland. Maar dat bracht hun werk met zich mee. Criminelen hielden geen rekening met feestdagen.

Hij keek de halve kring rond. “Jullie weten wat ik van jullie vraag: inzicht, doorzicht en overzicht.”

In Mariekes auto reden ze naar de Fokkerstraat. De tent stond er nog, de ambulance kwam net aanrijden om de dode af te voeren. In het donker zag Marieke een paar geüniformeerde collega's. Ze parkeerde aan de andere kant van de straat. Voor ze uitstapten vroeg Robin zich af wat ze uit Sandra's ouders zouden krijgen. “Ik begreep dat zij behoorlijk in shock zijn.”

Bij de huizenrijen, van elkaar gescheiden door een trapveldje, brandden kerstversieringen op deuren of voor de ramen. Het miezerde nog steeds en er waaide een koude oostenwind. Voordat Robin bij nummer 30 aanbelde ging de deur op een kier, alsof Sandra's vader hen had zien aankomen. De rechercheurs toonden hun politiepassen.

De deur ging verder open en een lange vijftiger met een bril en kort grijzend haar liet hen binnen. Hij leek zo van kantoor te komen: nette schoenen, blouse, stropdas. “Aad Hoogendijck.” Verdriet tekende zich af op zijn gezicht. Marieke zag half weggeveegde traansporen.

Zwijgend ging hij hen voor naar de kamer, waar een slanke, nette dame van ongeveer dezelfde leeftijd, met een donkere boblijn en vochtige ogen zich voorstelde als Jeanette. Haar man nam naast haar op de bank plaats. Vanaf haar stoel keek Marieke snel de kamer rond. Een combinatie van licht hout en gestileerde meubels, een boekenkast, diverse cd-rekken, een televisie van gemiddeld formaat en, vlak voor de open keuken met een leeg aanrecht, een grote kooi. Marieke ontdekte een beweging achter de tralies. Dit was ongetwijfeld Winstons onderkomen.

Opvallend was de hoeveelheid planten in de kamer. Marieke herkende een dieffenbachia, een ficus en een vingerplant, naast diverse soorten vetplanten en cactussen in kleurige potten.

Over het interieur lag een zweem van geel vanwege de kerstverlichting van de grote kunstkerstboom, midden in de kamer. Boven de bank hing een verlichte guirlande en op de salontafel stonden kaarsen. In de

consternatie was het beheer van de druipkaars vergeten, waardoor er kaarsvet over de kandelaar vloeide en op het tafelblad stonde. Op brede vloerspeakers stonden kleine, verlichte sneeuwpoppen.

“Die heeft Sandra samen met Stefan gekocht,” piepte Jeanette, die Mariekes blik had gevolgd. Het verwonderde haar dat Jeanette over zulke trivialiteiten begon. Maar soms was het een goede manier om de spanning te breken, dus zei ze maar dat ze thuis dezelfde had en de batterijtjes snel leeg waren.

Aad wees op een rijkelijk versierde miniatuurkerstboom zonder lampjes in de keuken. “Die heeft Stefan zelf mee helpen optuigen.”

Jeanette veegde een paar tranen weg en ordende haar elegante kapsel. “Zondag zouden we in dit huis te gast zijn,” fluisterde ze. Vorige week had ze samen met Sandra chique kerstoutfits gekocht. Helaas zouden zij en Aad nu andere kleding moeten aanschaffen.

Marieke vroeg hoe het met Sandra ging.

“Zoiets lag ze in elk geval op bed,” zei Aad. “Ze is nog compleet in shock.”

“Ik heb een strip kalmeringsmiddelen meegenomen en haar een pil gegeven,” zei Jeanette. “Sandra’s tranen zijn nu even op. Morgen wacht haar weer een verschrikkelijke dag.” Haar stem brak.

“En Stefan?” vroeg Marieke.

Jeanette maakte een snuivend geluid. “Hij werd wakker van Sandra’s gehuil. Ze bleek niet in staat hem te vertellen wat er was gebeurd, daarvoor was ze te veel over de rooie. Dus hebben wij het maar gedaan. Voor een vierjarige bestaat een vermoorde vader niet, hij is in de war en denkt nog steeds dat pappa er morgen gewoon weer zal zijn.”

“Ligt hij op bed?”

“Ja, ik heb hem toegedekt voordat jullie kwamen. Bij de burens huilde hij alleen maar. Hoewel ons mannetje het niet begrijpt, merkte hij natuurlijk wel hoe mamma en opa en oma volledig van slag zijn. Dus begon hij opnieuw te huilen. Maar hij was zo moe dat hij toch in slaap is gevallen.” Ze zuchtte. “En dan komt morgenochtend.”

“Hij heeft natuurlijk kerstvakantie,” zei haar man. “Het voelt ook voor ons zo onwerkelijk. Alsof het een smakeloze grap is en Fons elk moment de kamer binnen kan lopen.”

Jeanette vroeg of de chercheurs iets wilden drinken. Ze sloegen haar aanbod beleefd af. Marieke wilde weten of Fons’ schoonouders enig idee hadden wie hem kwaad zou willen doen. Ze was nog niet uitgepraat of Aad antwoordde met verstikte stem dat Fons de best denkbare schoonzoon was.

“Sandra en Fons waren voor elkaar voorbestemd,” stelde Jeanette. “Ze hebben elkaar op het juiste moment ontmoet. Geloven jullie daarin?”

Robin negeerde haar vraag en vroeg of ze echt geen idee hadden wie Fons had vermoord. “Kunt u zich niets bijzonders herinneren?” drong hij aan. “Elk ogenschijnlijk onbelangrijk detail kan belangrijk zijn. Heeft u niks aan Fons gemerkt, of bedreigingen aan zijn adres opgevangen?”

Buiten hoorde Marieke geroezemoes. Het misdrijf had de straat opgeschrikt.

Uiteindelijk nam Aad het woord. “Nu ik erover nadenk herinner ik me dat Fons een keer vanwege zijn fret woorden kreeg met iemand uit de buurt. De betreffende kerel sprak van dierenmishandeling, zo’n wild dier aan een lijn kon volgens hem niet. Fons gaf uitleg, maar de buurtbewoner hield vol dat Winston niet goed werd behandeld.”

“Had hun aanvaring gevolgen?” vroeg Marieke.

“Het is al een tijdje geleden, van de zomer of zo. Ik heb Fons er nooit meer over gehoord.”

Jeanette herinnerde zich juist leuke reacties op zijn dagelijkse wandelingen met Winston. “Sommige mensen dachten eerst dat hij een zeldzaam honden- of kattenras uitliet, tot hij enthousiast vertelde over zijn fret.”

“Hij liep dus elke dag met zijn geliefde huisdier,” zei Robin.

“Ja, meestal ’s avonds,” wist Jeanette. “Een rondje voor het slapen gaan.”

“Elke dag op hetzelfde tijdstip?”

“Volgens mij wel, al was hij vanavond volgens mij vroeger.”

“Ze noemden hem in de buurt soms de Wezelman,” mengde Aad zich in het gesprek. “Die benaming is natuurlijk onjuist, Winston is immers een fret.”

Jeanette fronste en maakte een klaaglijk geluid. “U moet Sandra maar vragen naar de exacte tijdstippen waarop Fons met zijn fret wandelde.”

“Tenminste, als Sandra daar morgen toe in staat is. Ze is volledig overstuurd en de pillen maken haar suf,” stelde Aad.

“Alles wat zij vertelt kan ons helpen de moordenaar van haar man op te sporen,” benadrukte Marieke.

Jeanette barstte in tranen uit en zei dat ze het zo erg vond voor Fons. “Hij was op slag dood, vertelde een agent mij. Hopelijk is hij wel goed overgegaan.”

Marieke wilde weten wat Jeanette daarmee bedoelde.

“Nou, overgegaan,” klonk het verontwaardigd. “Naar de andere wereld. Misschien is hij daar nu dolende en komt hij terug om uit te zoeken wat er met hem is gebeurd.”

“Mijn vrouw doelt op de spirituele wereld,” zei Aad. “Als Fons niet weet wat hem is overkomen, krijgt hij volgens haar geen rust en zoekt hij antwoorden.” Hij wierp een blik op zijn vrouw. “Jeanette is veranderd nadat ze duidelijke signalen had gekregen van haar plotseling overleden moeder. Sinds die tijd heeft ze een lijntje met gene zijde.”

Robin probeerde zijn blik zo neutraal mogelijk te houden en Marieke zei dat de patholoog-anatoom uitsluitsel moest geven over Fons' dood. Ze was benieuwd naar Fons' karakter en vroeg hen hun schoonzoon te beschrijven. Spontaan klonken er termen als: open, vriendelijk, hardwerkend, intelligent, sportief, goede echtgenoot, perfecte vader, dierenvriend en ervaren klusser.

Over de doden niets dan goeds, en Marieke geloofde de complimenten, maar toch wilde ze weten of Fons ook minder goede eigenschappen bezat. Hij was per slot van rekening op een of andere manier in de problemen gekomen.

Zo kort na de zinloze moord wilden zijn schoonouders daar eerst niets van weten, tot Aad mompelde dat Fons soms wel erg veel werkte. Als het zo uitkwam 's avonds en soms in de weekends. Hij werd diverse keren weggeroepen terwijl zijn schoonfamilie op bezoek was, of als hij samen met Sandra en Stefan naar de speeltuin zou gaan. En boven had hij bijna een muur verpest door zelf te willen stuken, een van de weinige klussen die hij beter uit handen had kunnen geven. Op dit punt was hij koppig.

Afgezien van zijn gedrevenheid in zijn werk, waardoor hij noodgevallens soms voorrang boven zijn gezin gaf, hadden Jeanette en Aad vrijwel niets op hem aan te merken. Daarom stonden zijn schoonouders voor een groot raadsel. "Hij was geen man voor een dubbelleven," zei Jeanette, maar deze opmerking had Marieke net wat te vaak gehoord.

Aad sprak van een open boek. "Hij kon geen geheim bewaren. Hij was gelukkig met Sandra, met zijn werk en dit mooie nieuwe huis."

Jeanette huilde.

"Had Fons een eigen kamer?" vroeg Marieke.

Aad wees omhoog. "Hij heeft een soort kantoortje op zolder."

"Daar willen we graag kijken," zei Marieke.

Aad knikte en liep met hen terug naar de gang. "De trap op, en via de overloop de vaste trap naar boven nemen. Het lichtknopje zit op de overloop."

Hij ging terug naar de woonkamer en de rechercheurs liepen naar boven. Alleen de deur met Stefans naam stond op een kier. Uit de andere slaapkamer klonk geen enkel geluid. Marieke drukte op het lichtknopje en ging Robin voor naar de bovenste verdieping.

Dit was dus Fons' domein: een ruime, mooi afgetimmerde en lichte kamer met een groot dakraam aan de straatkant. Robin knipte een van de twee bureaulampjes aan. Het bureau was op drie ingelijste familiefoto's, een kerstboompje en een bakje post-its na leeg. De digitale apparatuur was inmiddels meegenomen door de TR. Op de muur boven het bureau hing naast een frettenkalender een prikbord met een paar geprinte teksten, briefjes met telefoonnummers en een fotootje van Stefan, een lachend,

blond ventje. In de kleine boekenkasten naast het bureau stonden vooral boeken over computers, een biografie over Joop Zoetemelk en een paar fotoboeken over de Formule 1. Robin zakte door zijn knieën om op de onderste plank de volledige verzameling Kuifje-albums te bekijken. “Ik heb ze ook allemaal, al zijn de meeste albums versleten. Ik moet ze echt weer eens herlezen,” mompelde hij tegen zichzelf.

Bijna bezerde Marieke haar hand aan de hoge cactus naast de deur. Ze liet haar blik nog eens rondgaan. “Wat denk je?”

In het midden van de kamer draaide Robin nog eens rond. “Een nette, frisse, tamelijk minimalistische en schone plek. Hier werkte een gedisciplineerde en methodische man.”

“Zo te zien verbleef hij hier niet zo veel, gezien de weinige kerstdecoratie. Ik begreep dat hij deze ruimte alleen gebruikte als basis voor zijn werkzaamheden buitenshuis, aangezien hij vooral digitale reparaties bij klanten uitvoerde.”

Ze benadrukte Van Gelens gelijk. Hun chef hechtte veel waarde aan het bezoeken van iemands werkplek. Een blik in andermans domein vertelde vaak net zo veel als een compleet verhoor. Ze wees Robin op de cactus. “Je herinnert je vast nog meneer Van Zijl.”

Zijn gezicht betrok. “Jazeker, die verdachte vent met zijn kas vol cactussen.”

“Cactussen staan symbool voor duurzaamheid, bescherming, vertrouwen en geluk. Het zijn eenzame planten, in staat om in een vijandige omgeving te overleven. Stekelig, weerbarstig, meestal vol doornen, maar ze bloeien schitterend.”

“De cactus die ik ooit eens van mijn moeder kreeg heb ik nog steeds,” merkte Robin op.

“En ik heb er vijf gekweekt uit zaad dat ik van Manon heb gekregen.”

“Wat zegt het over jou?” vroeg Robin.

“Een cactusliefhebber staat anders in het leven dan een rozenliefhebber,” was haar overtuiging.

“Kun je lastiger tot zulke mensen doordringen vanwege hun figuurlijke

stekels?” speelde hij mee.

Zijn ondeugende blik ontging haar niet. “Hallo, we zijn bezig met een onderzoek,” zei ze geërgerd.

“Misschien vond Fons cactussen gewoon mooi,” stelde hij nuchter. “Ze staan ook in de woonkamer.”

Beneden zei Jeanette dat ze bij haar dochter en kleinzoon zou kijken. Aad liet de rechercheurs uit, ze wensten hem sterkte voor vannacht.

Marieke en Robin liepen naar haar auto. Ze startte de wagen, reed naar het afzetlint en zette de auto half op de stoep. De tent stond er nog en de FO was bezig de directe omgeving te onderzoeken.

“Als je de politielampen wegdenkt is dit een donkere plek, ver verwijderd van twee opeenvolgende lantaarnpalen,” viel Robin op. “Ideaal om als dader onzichtbaar te blijven en Fons van achteren neer te schieten.”

“Het lijkt erop dat de moordenaar deze plek goed kende en Fons in de gaten hield,” zei Marieke. “Mogelijk is het buurtbewoners opgevallen.”

Marieke gaf gas en ze reden weg van de Anthony Fokkerstraat. Na hun gesprek met Aad en Jeanette was Mariekes adrenalinegehalte toegenomen. De grimmige vastberadenheid zat nog steeds in haar. De kilte waarmee de moord was uitgevoerd, bezorgde haar rillingen. Bij Robin zag ze dezelfde drang om deze laffe misdaad snel op te lossen.

Marieke reed door. Achter hen klonk een claxon. Ze keek in haar autospiegel en herkende direct de rode Honda van Karel Grashof, hoofdredacteur van *Het Nieuws van Bermhoven*. Ze voorkwam dat Karel haar inhaalde en zwaaide naar hem, waarna ze een smalle zijstraat insloeg. Hij gaf het op, waarschijnlijk hoopte hij dan maar ter plekke aan een paar buurtbewoners citaten te ontlokken.

Ze reden door de buurt om mogelijke uitvalswegen te checken. De dader had makkelijk met een auto de wijk uit kunnen vluchten om meteen de snelweg op te gaan. Er hingen geen camera's in deze omgeving, de kans was klein dat iemand iets verdachts had gezien of gehoord. Misschien een wandelaar die zijn hond uitliet of zich om een andere

reden op straat bevond.

De moordenaar had er ook te voet vandoor kunnen gaan, of op een scooter, om te verdwijnen in de miezerige avond. Marieke vond het een frustrerende gedachte.

Ze bracht Robin naar het bureau. Onderweg vroeg hij of ze de kerstdagen in haar eentje zou doorbrengen.

“Ik heb nog steeds geen concrete plannen. Ik ga in elk geval niet naar Henny en Peter.”

Hij grinnikte. “Zo te horen beviel je laatste kerstbezoek aan je ouders niet echt.”

“Nee, het was gênant om voortdurend te horen hoeveel meer Manon had bereikt dan ik.”

“Je spreekt nu over de tijd voordat de innerlijke strijd van je zus losbarstte.”

“De twijfels over haar modellenwerk gaan volledig langs mijn ouders heen. Al zou ze een complete carrièreswitch maken, dan nog zien pa en ma alleen maar een succesvol model. Alsof zij aan haar succes hebben bijgedragen.” Ze vertelde dat Manon zich bij de bureaus die de strengste gewichtseisen hanteerden, had uitgeschreven. Haar zus was niet verder vermagerd, maar ook nauwelijks aangekomen. “Ze zit op een belangrijke afslag in haar carrière. Het wordt een doodlopend spoor of een vierbaansweg met diverse opties. Voor het eerst sinds jaren is ze met de kerst thuis. Mijn ouders hebben haar komende zondag dus direct geclaimd.”

Marieke zou daar niet bij zijn. Ze had gedacht aan netflixen in haar joggingbroek, lezen, blues en rock luisteren. “Misschien komt Lydia spontaan langs, dat zou echt iets voor haar zijn.” Ze had haar beste vriendin al anderhalve maand niet meer gezien. Sinds die tijd onderhielden ze alleen appcontact.

Ze trapte het gaspedaal dieper in. Een kerstboom met talloze lampjes vormde het stralende middelpunt van een rotonde.

“Ik heb je weinig gehoord over je vakantie met Manon naar Kaapverdië.”

“Het was maar een week. Heel enerverend was het niet. We hebben een dag een jeep gehuurd en zijn een middag met scooters langs de kust gereden.” Vooral het kristalheldere water en de oneindig blauwe hemel waren haar bijgebleven. “Ga jij met de kerst naar je moeder?”

“Waarschijnlijk wel, als het werk het toelaat.”

“Dat is een ander verhaal.” Van afstand zagen ze de kerstverlichting op de bovenverdieping van het bureau. ’s Zomers weerkaatste zonlicht het vele glas, wat het nieuwe gebouw de bijnaam ‘De Diamant’ had opgeleverd. Maar ook nu, met de innerlijke gloed van kunstlicht en guirlandes van sfeerverlichting, wekte het bureau de indruk van een edelsteen.

Robin stapte uit op de parkeerplaats voor het personeel. Morgenochtend om half zeven zou Marieke hem weer ophalen. Hij wenste haar een goede nacht en stapte in zijn eigen auto, om daarna weg te scheuren.

Even later was Marieke thuis. Met een merkwaardig gevoel liep ze naar binnen en schakelde ze de verlichting van de kerstboom aan. Op haar mobiel las ze het laatste nieuws. In oorlogsgebieden was hoop op een tijdelijke wapenstilstand vanwege de naderende feestdagen. In Finland heerste extreme kou, in Siberië was het opmerkelijk zacht weer. Webwinkels draaiden recordomzetten.

Ze staarde naar de glitterwereld van de kerstboom. Op de radio begon *2000 Miles*.

De eerste zin bleef door Mariekes hoofd spoken. *He’s gone*.

Fons kwam nooit meer terug. Sandra’s horrornacht lag voor haar.